

Чудна бабичка! Никой до сега така настойчиво не му е искалъ „най-хубавата книжка“... Толкова книжа нарежда по рафтоветъ всѣка година, но коя отъ тѣхъ е най-хубавата — не бѣше се запитвалъ до сега нито веднѣжъ.

— Е... хайде, синко, стига си зяпалъ изъ рафтоветъ! Избери ми я, че да си вървя. Ще закъснѣя за пазаря, — нетърпеливо каза бабичката, и погледътъ ѝ шари ту на една, ту на друга страна по дългитѣ полици, отрупани съ книги. — Или мислишъ, че нѣмамъ пари да ти я платя? Не ме гледай, че съмъ съ толкова крѣпки по сукмана и кожухчето... Колкото за книжката... ще намѣря!

— За кого искашъ да купишъ книжката, бабо?

— За кого ли? — отвръща старицата и очитъ ѝ просияватъ отъ щастие...

— За внученцето си ще я купя. Да знаешъ само, колко се радва на книжкитѣ...

Поборникътъ опъва набрѣчкания си вратъ, бѣрчи гѣститѣ си вежди и таращува изъ прашнитѣ полици. По едно време измѣкva една книжка изъ между многото, избръска я съ рѣжка на заметнатото си кожухче, обръща съ любопитство страничкитѣ ѝ и я подава на бабичката.

— Нѣ. Тази е най-хубавата отъ всичкитѣ.

— Да си живъ и здравъ, синко! Старата взима съ треперяща рѣжка книжката и я поднася близо до очитъ си. Ухилена до уши, милва съ погледъ дългоноситѣ джуджета на пъстрата корица. Иде ѝ да имъ заприказва... да ги попита за нѣщо... Толкова ѝ се харесватъ гѣбитѣ, надъ които сѫ седнали и се разговарятъ.

— Я, пѣкъ това! Я, пѣкъ това мѣничкото — какви дѣлги ботуши намѣкнало!... Хи-хи-хи! Смѣе се отъ сърдце бабичката, и брадичката ѝ като рогъ се издува напредъ.

— Колко струва тая весела книжка? — най-после запитва тя, безъ да вдигне очи отъ дѣлгобрадитѣ малки човѣчета.

— Скѣпичка е за тебе, бабо. Четиредесетъ лева, — прецежда презъ зѣби книжарътъ, като спира око върху изкърпенитѣ ѝ дрехи.

— Щомъ е хубава, не е скѣпа, синко. Добрата книжка е цѣло богатство за човѣка!

Бабичката измѣкva отъ пазвата си издудо вѣзелче, оставя четири новички десетолевки, после завива книжката въ чиста платнена кърпа и радостна излиза отъ книжарницата.

Веса Паспалеева